

ਮੇਰੀ ਇਕਤਰਫੀ ਦੁਨੀਆਂ; ਇਕ ਕੰਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ

ਲੀਸਾ ਕੇਬਲ

My Unilateral World; Hearing with One Ear

ਮੈਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੋਲੇਪਣ ਸਿੰਗਲ-ਸਾਈਡਡ ਡੈਫਨਿੰਸ (ਐੱਸ ਐੱਸ ਡੀ) ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਐੱਸ ਐੱਸ ਡੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੀ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਫ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ (ਜਨੈਟਿਕ) ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਭਰਾ, ਮਾਂ ਅਤੇ ਨਾਨੀ ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਨ।

ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਜੰਮੀ ਸਾਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਜੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਟੈਸਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਐੱਸ ਐੱਸ ਡੀ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਕਿੱਦਾਂ ਦੇਖਣੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕਣ, ਜਿੱਦਾਂ ਕਿ ਇਕਤਰਫਾ ਸੁਣਨ ਕਾਰਨ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਨੂੰ ਸਿਰ ਘੁੰਮਾਉਣਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੋ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਨ ਸਬੰਧੀ (ਆਡੀਓਲੋਜੀਕਲ) ਟੈਸਟ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਪੇਸ਼ਾਵਰਾਂ (ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ) ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਗੱਲ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ।

ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੋਲੇਪਣ ਐੱਸ ਐੱਸ ਡੀ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਘੋਖ ਪੜਤਾਲ ਲਈ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਣ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੱਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇਹ ਪੱਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਬਕਾਇਦਾ ਟੈਸਟਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ, ਉਸ ਕੰਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ

ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਵਰਤਦੀ ਸਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੋਲ ਸਕਣ ਦੇ ਵਿਕਾਸ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ।

ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮੱਦਦ ਲੈ ਸਕਾਂ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠਾਂ ਤਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣ ਸਕਾਂ, ਅਧਿਆਪਕ ਕਿਹੜੀਆਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਾਤਾਵਰਨ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸੁਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਇਕਤਰਫੀ ਦੁਨੀਆ; ਇਕ ਕੰਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ

(2)

ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਆਪਣੇ ਇਕਤਰਫਾ ਸੁਣਨ ਐੱਸ ਐੱਸ ਡੀ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਸੀਅਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੀਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹੜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਝਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਨ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਸੋਮੇ ਦੀ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ (ਬੈਕਗਰਾਊਂਡ) ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਜਾਨਣਾ।

ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਸੋਮੇ ਬਾਰੇ ਜਾਨਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਖੜਕਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਇਕ ਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਨ, ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਟੋਆਏਜ਼ ਆਰ ਐੱਸ ਸਟੋਰ ਵਿਚ ਗਈ ਸਾਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹਦੇ ਕਰਕੇ ਉੱਥੇ ਕਾਫੀ ਰੌਲਾ ਜਿਹਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਕ ਵਸਤਾਂ ਵਾਲੇ ਲਾਂਘੇ (ਏਜ਼ਲ) ਵਿਚ ਸਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਤੀਹ ਸੈਕੰਡ ਲੱਗ ਗਏ ਇਹ ਜਾਨਣ ਲਈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਂਟੀ ਮੈਥੋਂ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਰਹੇ ਰੌਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਇਹ ਗੱਲ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਅਸਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਮਸਲਾ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਰੌਲੇ ਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਣਤੀ ਵਾਲੇ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਜਾਂ ਰੌਲੇ ਗੌਲੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਿਸ ਪਾਸਿਓਂ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ। ਜਿਓਂ ਜਿਓਂ ਮੈਂ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਮੈਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਧਰ ਆ ਕੇ ਖੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣ ਸਕਾਂ।” ਜਾਂ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਸੁਖਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਉਸ ਥਾਂ ਖੜ੍ਹਦੀ ਹਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ। ਲੋਕ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਗੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣ ਸਕਾਂ ਬਜਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਾਂ।

ਦੋ ਕੁ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸੁਣਨ ਸਬੰਧੀ ਕੁਝ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਗਈ। ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਸਿਰਫ ਇਕ ਵਾਰ ਹੀ ਸੁਣਨ ਸਬੰਧੀ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਏ ਸਨ। ਦੋ ਕੁ ਦਹਾਕੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ - ਖਾਸ ਕਰ ਪਿਛੋਕੜ 'ਚੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਨਾ ਸੁਣ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਆਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧੂ ਰੌਲਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੁਣਨ ਸਬੰਧੀ ਕਰਵਾਏ ਟੈਸਟ ਵਿਚ ਕੋਈ ਏਹੋ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਟੈਸਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਜੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆ ਰਹੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕੁਝ ਘੱਟ ਜਾਣ।

ਹਾਲ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਕਤਰਫੀ ਬੋਲੇਪਣ ਦੀਆਂ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਵੀ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਾਂ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਮੈਂ ਸੌਣ ਲਈ ਪੈਂਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਣ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਕੰਨ ਨੂੰ ਥੱਲੇ ਕਰਕੇ ਪੈਂਦੀ ਹਾਂ; ਤਾਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਚੁੱਪ ਵਰਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ!

ਮੈਂ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਇਸ ਗੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਸਬੰਧੀ ਮਸਿਲਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਇਕਤਰਫੀ ਬੋਲੇਪਣ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾਂਹ-ਪੱਖੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਸੀਅਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਸੀ, ਐਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਮਾਮਾ (ਅੰਕਲ) ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਹਾਈ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਹੁਣ ਜਦ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮਾਪਾ ਹਾਂ: ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ, ਜਿਹਦੀ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਉਹਦੇ ਵਾਂਗ ਬੋਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੋਵੇਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਵਿਲੱਖਣ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ।

We acknowledge the financial support of the Province of British Columbia.

ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੋਲੰਬੀਆ ਸੂਬੇ ਵਲੋਂ ਮਿਲੀ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।